

תת"ע 1940/02/15 - מדינת ישראל נגד רחל רוטה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 1940-02-15 מדינת ישראל נ' רוטה רחל
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רחל רוטה

הנאשמת

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של עקיפה בדרך לא פנויה , בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

על-פי הנטען בהזמנה לדין וכתב האישום , בתאריך 24.12.14 שעה 14:20 , נהגה הנאשמת ברכב מסוג סקודה מ.ר. 8527576 (להלן: "רכב הנאשמת") בכביש 367 500 מטר לפני מחסום ג'בע.

הראיות

מטעם המאשימה העיד תנ"צ דוד ביטון, סגן מפקד מחוז ש"י (להלן: "השוטר") באמצעותו הוגשו ת/1 מכתב תיאור עבירה ותרשים מיום 30.12.14, ת/2 דוח פנימי לרישום עבירות מיום 31.12.14 ות/3 מזכר מיום 24.12.14 .

מטעם ההגנה העידה הנאשמת .

לפי עדות השוטר והמסמכים שהגיש ביום 24.12.14 נהג השוטר במכוניתו ברכב אזרחי בכיוון כללי לחטיבת עציון במהירות של כ- 90 קמ"ש (פרוט' עמ' 3 ש' 7) .

מאות מטרים לפני מחסום ג'בע עקף אותו רכב הנאשמת עקיפה מסוכנת בעת שהנתיב הנגדי לא היה פנוי ונסעה בו

משאית שהיתה במרחק קצר ממנו. בסיום העקיפה השתלב רכב הנאשמת חזרה בנתיב הנסיעה במרחק של פחות ממטר לפניו. האופן בו בוצעה העקיפה חייב את השוטר לבלום בלימת חירום ולסטות על מנת שלא לפגוע ברכב הנאשמת ועל מנת לאפשר לנאשמת לשוב לנתיב נסיעתה מבלי לפגוע חזיתית במשאית שנסעה בנתיב הנגדי. לאחר מכן עצר את הנאשמת בסמוך למחסום. ברכב הנאשמת ישבה נוסעת נוספת שלא דברה.

לדבר השוטר תגובת הנאשמת היתה כי עקפה בקו מקווקו. השוטר אישר את דבריה אך ציין כי העקיפה היתה בדרך לא פנויה תוך סיכון הנוסעים בכביש, ותגובת הנאשמת היתה "אני מצטערת". השוטר לא נתן לה דוח במקום, אך הודיע לה כי הדוח ישלח לביתה.

בחקירתו הנגדית אמר השוטר שעל אף שסביר כי הנאשמת עברה את המהירות המותרת הוא לא עצר אותה בגין כך כי לא יכול היה למדוד את מהירותה (פרוט' עמ' 3 ש' 17-18).

עוד טען כי לא טעה באשר להערכת המצב בכביש וכי הגיש בעבר דוחות רבים. לדבריו מדובר בדוח הראשון בגינו עליו להעיד בבית המשפט. עוד ציין כי לא טעה בהערכת המרחקים וכי המשאית היתה במרחק של כמה עשרות מטרים מרכב הנאשמת והיא נכנסה לפניו במרחק של כחצי מטר עד מטר וגרמה לבלימתו. (פרוט' עמ' 5 ש' 4-6).

השוטר העיד כי עצר את הנאשמת מרחק של כ- 500 מטר לפני המחסום וכי ת/3 היא פראפרזה שכתב השוטר קובי אברהם מפיו. אירוע העקיפה התרחש יותר מ- 500 מטרים לפני המחסום ובכל מקרה 500 מטרים זה לא מדעי.

ב"כ הנאשם טען כי השוטר טעה בנוגע לגבי מקום עצירת הנאשמת והדבר מעיד על חוסר היכולת של השוטר לאמוד מרחקים מדויקים ולטעות שנפלה אצל השוטר בהערכת האירוע.

השוטר עמד על דעתו כי לא טעה בניתוח האירוע.

הנאשמת, אשה מבוגרת, העידה כי ברשותה רישיון נהיגה מזה 50 שנה, ולא היתה מעורבת בתאונות דרכים.

על פי עדותה מדובר בכביש בו היא נוסעת פעמים רבות כיוון שהוא קרוב לביתה, וכי מדובר בכביש שרובו קו הפרדה רציף ולכן **"ברגע שאני רואה שיש לי קו הפרדה מקווקו ושאני מסוגלת לעבור, אני עוקפת במיוחד אם אני אחרי משאיות כי משאיות משתכרות (כך במקור) שם כמו צבים, ואחרת הנסיעה שלי מכפילה את הזמן שאני צריכה להגיע."** (פרוט' עמ' 9 ש' 3-7).

באירוע דן הודתה הנאשמת כי אכן יצאה לעקיפה. לדבריה היא ראתה שיש לה מספיק זמן לבצע עקיפה וזאת כיוון שהיא מנוסה בכביש ויודעת לאמוד את המרחקים. (שם ש' 7-8). לדבריה השוטר שעצר אותה דבר אליה באופן מעליב ושאל אותה מתי לאחרונה עברה בדיקות בריאותיות.

לדעתה סביר היה לעקוף במקום והיא עקפה בקו הפרדה מקווקו. השוטר אמר לה כי היא סכנה את עצמה ואותו ולכן

הגיבה "אני מצטערת שאתה חושב כך".

לטענתה היה מספיק מקום לבצע עקיפה, "עובדה שעקפתי וחזרתי חזרה לנתיב הימני" (שם ש' 21-23).

בחקירתה הנגדית ציינה כי ראתה את המשאית מהכיוון הנגדי אך היא היתה במרחק של 300-400 מטרים ממנה ומהירותה מתונה, שכן לדבריה המשאיות נוסעות במקום כשהן עמוסות במהירות איטית מאוד "20 קמ"ש אולי זה הרבה" (פרוט' עמ' 10 ש' 26).

כשנשאלה מה היה המרחק בינה לבין המשאית כשסיימה את העקיפה העידה כי היא לא יודעת אלא שהיה לה מספיק זמן לחזור. וכדבריה "מה שאותי עניין זה לחזור ימינה" (שם ש' 29).

כשנשאלה מדוע יצאה לעקיפה לא ידעה להסביר אלא שחשוב היה לה לבצע עקיפה כי יש שם מספר מקומות מועט בכביש בהם יש קו מקווקוו (פרוט' עמ' 11 ש' 1-2).

כשנשאלה לגבי אופן סיום העקיפה, העידה כי לא הסתכלה לאחור ואינה יודעת באיזה מרחק היה הרכב מאחוריה ולדבריה "אם הייתי מסתכלת אחורה לא הייתי יכולה להסתכל קדימה" (שם ש' 26-27). לדבריה לא שמעה קולות בלימה (שם ש' 23).

הנאשמת אמרה כי לא טעתה בשיקול הדעת כי "עובדה שגמרתי לעקוף" (פרוט' עמ' 12 ש' 29).

כשנשאלה מי היתה הנוסעת עימה ברכב, אמרה שזו חברה שכנה מהרחוב וכי לא הגיע להעיד בשל עבודתה כמטפלת.

עיון

הפערים בין גרסאותיהם של הנאשמת והשוטר אינם נובעים מאמינות אלא מפרשנות המציאות.

לאחר ששקלתי את כלל הראיות החלטתי להעדיף את פרשנותו של השוטר, לפיה הנאשמת עקפה את רכבו כשהדרך לא היתה פנויה די הצורך.

השוטר העיד בפני והשיח לפי תומו וניכר היה שקלט בחושיו את העבירה, כי המשאית היתה במרחק קצר יחסית בנתיב הנגדי וכי הנאשמת שבה במהירות מהעקיפה לנתיב הימני במרחק קצר ממנו דבר שאילץ אותו לבלום. התרשמתי ממהימנות השוטר ומכך שאין בכוונתו לטפול אשמת שוא בנאשמת וכי הוא נקלע לזירת העבירה ולא יכול היה להתעלם מביצועה לנוכח חומריתה.

יצוין השוטר לא ייחס לנאשמת עבירה של נהיגה במהירות גבוהה בהעדר הוכחה והסתפק בעבירה בה הבחין ואשר לגביה הוא יכול להעיד.

התרשמתי מהמסמכים שהוצגו, מהתרשים שערך השוטר ומעדותו בפני ואיני סבורה כי יש בספק טעות של השוטר וספק טעות של רושם המזכר ת/3 מפיו לגבי המרחק של האירוע מהמחסום כדי לפגום במהימנותו של השוטר וביכולתו לאמוד את האירוע נכונה.

והשוו עפ"ת (מרכז) 1711-01-13 **מויאל נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 10.6.13) בו נקבע כי העובדה ששני שוטרים העריכו שונה את המרחקים בעקיפה בדרך שאינה פנויה והעובדה שרק אחד מהם הבחין בעקיפה בדרך שאינה פנויה אינה פוגמת בהכרח בעדות השוטר ובאפשרות להרשיע על בסיסה.

דוקא גרסת הנאשמת חזקה במידה רבה את גרסת השוטר, שכן לדבריה מדובר בכביש בו מעטים המקומות בהם ניתן לעקוף, מדבריה משתמע כי כל אימת שבדרכה יש קו הפרדה רצוף ולפניה רכב מעדיפה היא לעקוף אותו אחרת אין לדעת מתי תוכל לבצע עקיפה, לדבריה **"אמרתי לכב' השופטת. מספר המקומות לעקיפה שואפות לאפס בכל מקום שיש אפשרות ומרחק סביר, כולם עוקפים כי אחרת..."** (פרוט' עמ' 11 ש' 1-2). ולא ידעה להסביר מדוע עקפה את רכב השוטר.

עוד עולה מדבריה כי הניחה שהמשאית בנתיב הנגדי נוסעת לאט, כיתר המשאיות במקום ולא נתנה דעתה למיקומה על הכביש בסיום העקיפה וכל דעתה הייתה נתונה לסיום העקיפה ולחזרה לימין, עד כדי כך שלא ידעה לומר היכן היה רכב השוטר מאחוריה, כי **"אם הייתי מסתכלת אחורה לא הייתי יכולה להסתכל קדימה"**. כשברי הוא שיש לבדוק במראות קודם חזרה מעקיפה.

מכאן עולה כי הנאשמת כלל לא ידעה אם היה על השוטר לבלום כדי למנוע התנגשות בה ולא ידעה אם שבה בבטחה מהעקיפה.

הנאשמת היתה בטוחה כי היא מיומנת דיה ויכולה לאמוד היטב באילו מצבים ניתן לעקוף וכי הראיה לכך שצדקה היא כי העקיפה הושלמה ללא תאונת דרכים.

בכל הכבוד, העובדה שהאירוע הסתיים ללא תאונת דרכים עשויה להוות ראייה לתושיית השוטר שבלם ומנע תאונה בהצלחה או למזלם של הנאשמת והשוטר. אך אין הוא משמש ראיה להוכיח כי הנאשמת עקפה בבטחה ובדרך פנויה.

עקיפה צריכה להתבצע באופן שמאפשר גם השלמת העקיפה בבטחה ובמרחק סביר מהרכב מאחור, שלו זכות הקדימה בדרך ואין לגרום לו להאטה. נראה לפי הנסיבות כי הנאשמת חזרה לנתיבה במהירות לאחר ביצוע עקיפה וללא תשומת לב מספקת בשל היות הנתיב הנגדי חסום על ידי משאית.

בנוסף לאמור לנאשמת הייתה עדת הגנה פוטנציאלית שנכחה באירוע ובכל הכבוד ההסברים שניתנו אינם מניחים את הדעת מדוע לא הגיעה להעיד לטובתה והדבר פועל לחובת הנאשמת ומחזק גרסת המאשימה.

הזהרתי את עצמי כי הרשעת הנאשמת במקרה דנן נובעת מעדותו היחידה של השוטר ואני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשמת בכתב האישום.

לפיכך אני מרשיעה אותה בעבירה של עקיפה בדרך לא פנויה, בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.